

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/3110/2024.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

1. Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.VI.20.226/2024/12. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránti alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

2. Az Alkotmánybíróság a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény 37. § (1)–(2) bekezdései alaptörvény-ellenességének megállapítására irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője (Madari Ügyvédi Iroda, eljáró ügyvéd: dr. Madari Tibor) útján elsődlegesen az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján a Pesti Központi Kerületi Bíróság 10.P.86.267/2022/30. számú elsőfokú, és a Fővárosi Törvényszék 67.Pf.634.005/2023/15. számú másodfokú ítéletére is kiterjedően kérte a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.VI.20.226/2024/12. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését. Másodlagosan az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján kérte a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: DH2. tv.) 37. § (1)–(2) bekezdései alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését.
- [2] 2. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy előzményei és a panasz az alábbiak szerint foglalható össze.

- [3] 2.1. Az indítványozó (az alapügy felperese) és az alapügy III. rendű alperese mint adósok 2005. szeptember 29-én hitelszerződést kötöttek egy hitelintézettel (a továbbiakban: I. rendű alperes). Ennek értelmében az I. rendű alperes 72 750 svájci franknak megfelelő hitelkeretet bocsátott az indítványozó és a III. rendű alperes rendelkezésére, melynek terhére kölcsönszerződés megkötését vállalta azzal, hogy a kölcsön maximuma 10 millió forintnak megfelelő értékű deviza lehet. Ugyanezen a napon az indítványozó önálló zálogjogot engedett az I. rendű alperesnek a tulajdonában álló ingatlanra. Az indítványozó és a III. rendű alperes a kölcsönszerződésből fakadó tartozásairól 2005. október 6-án közjegyzői okiratba foglalt egyoldalú tartozáselismerő nyilatkozatot tett. Az I. rendű alperes 2012. július 5-én a kölcsönszerződést felmondta, majd 2017. március 17-én a II. rendű alperesre engedményezte a kölcsönszerződésből eredő követeléseit. A felperes 2015. április 17-én átvette az I. rendű alperes DH2. tv. szerinti elszámolását.
- [4] Az indítványozó a Pesti Központi Kerületi Bírósághoz 2021. június 30-án benyújtott keresetlevelében a DH2. tv. 37. §-a alapján, egyes szerződéses rendelkezések tisztességtelensége miatt a kölcsönszerződés semmisségének megállapítását és – az érvénytelenség jogkövetkezményeként – a szerződés érvényessé nyilvánítását kérte. A II. és a III. rendű alperest az I. rendű alperessel szembeni ítélet tűrésére kérte kötelezni. Álláspontja szerint az elévülés valamennyi érvénytelenségi ok tekintetében mindaddig nyugodott, amíg nem fordult ügyvédhez, mert laikusként nem volt tisztában fogyasztói jogaival és a kölcsönszerződés tisztességtelen jellegével. Meglátása szerint az is megalapozza az elévülés nyugvását, hogy az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) C-51/17. számú ítéletének publikálásáig pernyertességének esélye egyébként is csekély lett volna.
- [5] Az elsőfokú bíróság 10.P.86.267/2022/30. számú ítéletével a keresetet elutasította. Megállapította, hogy a szerződés érvénytelensége jogkövetkezményeinek levonására irányuló kereseti kérelem elévült, s ez – a DH2. tv. 37. § (1) és (2) bekezdésében rögzített speciális rendelkezéseire tekintettel – kizárja a kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítására irányuló kereseti kérelem elbírálását. E körben utalt több, az elévülés nyugvásának kérdését taglaló, adott esetre is irányadó bírói döntésre, hangsúlyozva, hogy nem eredményezi az elévülés nyugvását a fél szubjektív vélekedése a döntés várható kimeneteléről. Az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az indítványozó egyes szerződési feltételekkel kapcsolatos jogi meggyőződése, illetve a jogi képviselőhöz fordulással kapcsolatos késedelem nem tekinthető az elévülés nyugvását eredményező, menthető oknak. Az indítványozó ugyanis objektíve nem volt elzárva attól, hogy a jogszabályokból és a fogyasztóvédelmi irányelvből következő érvénytelenség jogkövetkezményeinek levonására irányuló intézkedést tegyen. Az ügyvédhez fordulással kapcsolatos indítványozó érvek tekintetében az elsőfokú bíróság utalt a 28/1992. (IV. 30.) AB határozatban kifejtetettekre is.

- [6] Az indítványozó fellebbezése nyomán másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék 67.Pf.634.005/2023/15. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Az elévülés kezdő időpontjától eltekintve egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével és annak indokaival. Az elévülés tekintetében a másodfokú döntés rámutatott, hogy a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvény 1. § (6) bekezdése alapján a polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény elévüléssel kapcsolatos szabályait a fogyasztói kölcsönszerződésből eredő követelések tekintetében úgy kell értelmezni, hogy e követelések a kölcsönszerződés fennállása alatt nem évülnek el, azok elévülése a szerződés megszűnésével kezdődik. Az elévülés kezdő időpontja ezért az I. rendű alperes 2012. július 5-én kelt felmondása hatályosulásának – a felmondás indítványozó általi átvételének – napja, azaz 2012. július 10-e. A másodfokú bíróság rögzítette, hogy mivel a DH2. tv. 37. §-a értelmében a szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti kereseti kérelem csak a jogkövetkezmény levonására irányuló kérelemmel együtt terjeszthető elő, ezért nem sértett eljárási szabályt az elsőfokú bíróság azzal, hogy a felperes érvénytelenség megállapítására irányuló keresetét érdemben nem vizsgálta.
- [7] Az indítványozó felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereseti kérelmének helyt adó döntés hozatalát, jogkövetkezményként az érvénytelen szerződés hatályossá nyilvánítását kérte. Másodlagosan a jogerős ítélet elsőfokú ítéletre is kiterjedő hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, harmadlagosan a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Felülvizsgálati kérelmében az indítványozó megismételte a korábban előadott érveit, miszerint döntenie kellett volna az elsődleges, érvénytelenség megállapítására irányuló, elévülhetetlen kereseti kérelmről, a joggyakorlat változása és jogszabályok ismeretének hiánya, valamint anyagi helyzete okán jogi képviselőhöz fordulással kapcsolatos késedelme olyan körülmények, amelyek akadályozták igényérvényesítését, ezáltal az elévülés nyugvását eredményezik.
- [8] A Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.VI.20.226/2024/12. számú ítéletével a jogerős döntést hatályában fenntartotta. Rögzítette, hogy a szerződés érvénytelenségének megállapítására, és az érvénytelenség jogkövetkezményének levonására irányuló kereseti kérelem – eltérően a jogerős ítéletben írtaktól – nem keresethalmazat, hanem egyetlen, tisztán marasztalási kereset. A bíróságnak erről az egy keresetről kellett döntenie, amely tekintetében – az I. és II. rendű alperesek megalapozott elévülési kifogása alapján – megállapította, hogy az bírósági úton nem érvényesíthető. Ebből következően nem jogszabálysértő a jogerős ítélet azon ok miatt, hogy nem döntött az elsődleges, megállapításra irányuló kereseti kérelemről. A Kúria szerint az ügyben eljáró bíróságok helyesen jutottak arra a következtetésre, hogy a jogszabályok ismeretének hiánya, a joggyakorlat változása, illetve az, hogy a laikus felperes mikor

fordult jogi képviselőhöz, nem minősül az elévülés nyugvását eredményező, a követelés érvényesítését gátló menthető körülménynek. A kúriai döntés indokolása, utalva a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló 93/13/EGK irányelvben (a továbbiakban: irányelv) foglaltakra is, kitért az EUB számos, a fogyasztói követelések elévülésének kérdésével foglalkozó ítéletére. Rámutatott, hogy az indítványozó felülvizsgálati kérelmében előadott álláspontja – amely szerint a jogkövetkezmények levonására irányuló igény a Kúria 2021. november 22-én kelt, Gfv.VI.30.366/2021/12. számú ítéletének meghozatalának napjáig, de legalább a 2018. szeptember 20. napján kelt, C–51/17. EUB ítélet meghozataláig nyugodott – teljesen relativizálná az elévülés nyugvásának szabályait. Utalt arra is, hogy az indítványozó nyilatkozatai és a felülvizsgálati kérelem alapján valójában azzal nem volt tisztában, hogy a bíróság hogyan ítélné meg a keresetét, amely pedig nem tekinthető az elévülés nyugvását eredményező menthető oknak (Kúriai ítélet [50]).

- [9] 2.2. Az indítványozó hiánypótlást követően egységes szerkezetbe foglalt, az Abtv. 27. § (1) bekezdésére alapított panaszában az Alaptörvény E) cikk (1) és (3) bekezdése, az M) cikk (2) bekezdése (fogyasztók jogainak védelme), a XV. cikk (2) bekezdése szerinti hátrányos megkülönböztetés tilalmának, a XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog és részjogosítványa – indokolt bírói döntéshez való jog –, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jog sérelmére hivatkozva kérte a bírósági döntések megsemmisítését.
- [10] Az indítványozó az Alaptörvényben XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét elsősorban abban látja, hogy az ügyben eljáró bíróságok téves következtetésre jutottak az érvénytelenség jogkövetkezményeinek levonására vonatkozó igény tekintetében az elévülés nyugvásával kapcsolatban. Érvelése szerint a jogkövetkezmények levonása iránti fogyasztói igény elévülésének nyugvását idézte elő egyrészt az a körülmény, hogy jogban járatlan fogyasztóként a jogi képviselőjével kötött megbízási szerződésig nem volt tisztában fogyasztói jogaival, másrészt az, hogy fogyasztói jogainak érvényesítése alacsony jövedelmű nyugdíjasként – a Kúria devizaalapú fogyasztói kölcsönszerződések tisztességtelensége körében kimunkált gyakorlatára is figyelemmel – rendkívül nehéz lett volna. A végrehajtási eljárásra tekintettel azonban a per megindítása mellett döntött.
- [11] A tisztességes eljáráshoz való jog sérelme körében kifogásolta, hogy a bíróságok érdemben nem döntöttek az érvénytelenség megállapítására irányuló kereseti kérelméről. A Kúria nem adta észszerű indokát annak, hogy az érvénytelenség jogkövetkezményeinek levonása iránti, önálló fogyasztói igény elévülése esetén miért nem érvényesíthető a szintén önálló, elévülési időtől függővé nem tehető érvénytelenség megállapítása iránti igénye, ezért az ügyben eljáró bíróságok ítéleteinek indokolása kirívóan önellentmondásos és egyoldalú.
- [12] Az Alaptörvény E) cikk (1) és (3) bekezdésének sérelmét az indítványozó abban látja, hogy az első- és másodfokú bíróság az irányelvben foglaltakkal és az EUB vonatkozó

és következetes gyakorlatával ellentétes döntést hozott. Álláspontja szerint a bíróságok az uniós jogforrásokra történő hivatkozásait érdemben nem vizsgálták, s nem oldották fel az uniós és a nemzeti jogforrások közötti ellentmondást. A tisztességes eljáráshoz való jog sérelme ezért az Alaptörvény E) cikk (1)–(3) bekezdésének, az M) cikk (2) bekezdésében foglalt fogyasztók jogai védelmének sérelmével együttesen valósul meg.

- [13] Az indítványozó az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésében foglalt hátrányos megkülönböztetés tilalmának sérelmét abban látja, hogy az ügyben eljáró bíróságok a DH2. tv. 37. § (1)–(2) bekezdésének téves jogértelmezésével különbséget tesznek a jogorvoslathoz való jog időbeli érvényesíthetősége tekintetében a devizahiteles és nem devizahiteles adósok között. Ez egyben az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésének sérelmét is jelenti, mert „mindhárom ítélet megtagadta a felperestől azon jogorvoslati alapjogának érvényesíthetőségét, hogy a kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítása útján megszűnhessen a felperessel szemben jogtalanul indított és jogtalanul folyamatban lévő végrehajtási eljárás”. Utalt arra, hogy a devizaalapú kölcsönszerződések érvénytelenségének megállapítására irányuló perek száma okán a kérdés a magyar fogyasztói társadalom széles körét érinti.
- [14] Az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panaszában az indítványozó előadta, hogy amennyiben a bíróságok mégis helyesen értelmezték a DH2. tv. 37. § (1) és (2) bekezdését, akkor e törvényi rendelkezések sértik az Alaptörvény M) cikk (2) bekezdéséből levezethető fogyasztói jogok védelmének kötelezettségét és az erőfölénnyel való visszaélés tilalmát, a XV. cikk (2) bekezdésében foglalt hátrányos megkülönböztetés tilalmát, valamint a XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jogot.
- [15] 3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1)–(2) bekezdése alapján megvizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e a befogadhatóság törvényi feltételeinek.
- [16] 3.1. Az indítványozó az Abtv. 26. § (1) bekezdése és a 27. §-a bekezdése szerinti alkotmányjogi panaszát az Abtv. 30. § (1) bekezdésében előírt határidőn belül nyújtotta be.
- [17] Az alkotmányjogi panasszal támadott ítélet olyan, az ügy érdemében hozott döntés, amellyel szemben helye lehet alkotmányjogi panasz benyújtásának. Az indítványozó jogosult és érintett is, mert a bírósági eljárásban félként vett részt, saját egyedi ügyével összefüggésben terjesztette elő alkotmányjogi panaszát. Az indítványozó a rendes jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, így az indítvány e tekintetben is megfelel a törvényi feltételeknek.
- [18] 3.2. Az Abtv. 26. § (1) bekezdése, valamint a 27. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panasz az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának megsértése esetén nyújtható be.

- [19] Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az Alaptörvény E) cikkében rögzített integrációs klauzulából nem következik, hogy az EUB joggyakorlatának esetleges figyelmen kívül hagyása Alaptörvényben biztosított jog sérelmét eredményezze {3488/2022. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [18]}. Az Alaptörvény E) cikkére ebben az összefüggésben tehát nem alapítható alkotmányjogi panasz {3003/2022. (I. 13.) AB határozat, Indokolás [17]; 3140/2013. (VII. 2.) AB végzés, Indokolás [17]–[18]}. Hasonlóan nem biztosít jogot, ezért nem lehet alkotmányjogi panasz alapja sem a fogyasztók védelmével és az erőfölénnyel visszaélés tilalmával összefüggésben felhívott Alaptörvény M) cikk (2) bekezdése {3387/2019. (XII. 19.) AB végzés, Indokolás [15]; 3380/2018. (XII. 5.) AB végzés, Indokolás [12]}. Ezen alaptörvényi rendelkezések vonatkozásában ezért az indítvány érdemi vizsgálatának nincs helye.
- [20] A panasz az EUB gyakorlatával kapcsolatos elemei nem alkalmasak érdemi elbírálásra, mert az Abtv. 26. § (1) bekezdése és 27. § (1) bekezdése szerinti eljárásban – az Alkotmánybíróság, mint az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve – kizárólag alkotmányossági szempontú vizsgálatot folytathat le {lásd hasonlóan: 3179/2013. (X. 9.) AB végzés, Indokolás [7]}, tehát a jogszabályi rendelkezés és a bírósági döntés uniós joggal, illetve az EUB gyakorlatával való összhangja hatáskör hiányában nem vizsgálható {3196/2022. (IV. 29.) AB határozat (a továbbiakban: Abh.), Indokolás [23]; 3472/2021. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [6]}. Ezen indítványelemek nem felelnek meg az Abtv. 26. § (1) bekezdésében és a 27. § (1) bekezdés a) pontjában támasztott követelménynek.
- [21] Az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése, a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának minősülő tartalmat hordoznak, így azokra alkotmányjogi panasz alapítható {3093/2024. (III. 1.) AB végzés, Indokolás [15]; 17/2021. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [30]}.
- [22] 3.3. Az Abtv. 52. § (1b) bekezdése értelmében az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. A kérelem akkor határozott, ha megfelel az Abtv. 52. § (1b) bekezdés a)–f) pontjaiban foglalt kritériumoknak.
- [23] 3.3.1. Az Abtv. 26. § (1) bekezdésére alapított alkotmányjogi panasz tekintetében az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az nem tartalmaz önálló indokolást arra nézve, hogy a DH2. tv. támadott rendelkezései miért ellentétesek az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való joggal és a XV. cikk (2) bekezdésében foglalt hátrányos megkülönböztetés tilalmával. Az indítványozó e körben mindössze arra hivatkozik, hogy amennyiben az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasszal érintett bírói döntések alaptörvény-ellenessége nem állapítható meg, akkor az alkalmazott jogszabályi rendelkezések alaptörvény-ellenessége eredményezi a felhívott Alaptörvényben biztosított jogainak sérelmét.
- [24] Ezen panaszelem nem felel meg a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontja szerinti követelménynek, mert a jogszabályi rendelkezés alaptörvény-

ellenessége tekintetében nem tartalmaz különálló, azaz az Abtv. 27. § szerinti panasz indokolásában felhozott érveken túlmutató, önálló alkotmányos összefüggéseket bemutató indokolást, ezért érdemi vizsgálatra nem alkalmas. (lásd hasonlóan: 3149/2024. (V. 3.) AB végzés, Indokolás [32]; 3142/2015. (VII. 24.) AB határozat, Indokolás [13]).

- [25] 3.3.2. Az Alkotmánybíróság ezt követően az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panasz tekintetében vizsgálta a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdésében meghatározott feltételeinek fennállását.
- [26] Az indítvány a határozottság követelményének részben eleget tesz, tartalmazza azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozói jogosultságot megalapozza, megjelöli az Alkotmánybíróság által vizsgálandó bírói döntést, az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit, s kifejezetten kéri a támadott bírósági döntés alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését.
- [27] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésének és a XXVIII. cikk (7) bekezdésének állított sérelmével kapcsolatban az indítvány – terjedelmes volta ellenére – releváns alkotmányjogi összefüggéseket is bemutató indokolást nem adott elő.
- [28] Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint: „[a] mégoly terjedelmes, szerteágazó területekről összeválogatott szakmai anyagokat vegyítő beadvány sem helyettesítheti a támadott bírói döntésre irányuló, releváns, konkrét (az Alkotmánybíróság által vizsgálható) alkotmányjogi indokolást tartalmazó, és a határozott kérelem Abtv.-ben rögzített kritériumainak megfelelő indítványt” {3550/2023. (XII. 21.) AB végzés, Indokolás [45]; 3164/2024. (V. 10.) AB végzés, Indokolás [26]}.
- [29] Az előzőekben írtakra tekintettel az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján előterjesztett alkotmányjogi panasz csak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárásból való jog részjogosítványát jelentő indokolt bírói döntéshez való jog állított sérelmével összefüggésben tesz eleget a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjában foglalt feltételnek.
- [30] 4. Az Abtv. 29. §-a alapján az – egyéb törvényi feltételeknek megfelelő – alkotmányjogi panasz akkor fogadható be, ha a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség lehetőségét támasztja alá vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vet fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {pl. 21/2016. (XI. 30.) AB határozat, Indokolás [20]; 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]}. A feltételek meglétének vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.
- [31] Az Alkotmánybíróság a tisztességes eljárással kapcsolatban korábbi döntéseiben már megfogalmazta, hogy nem a felülbírálatra alkalmasság szempontjából vizsgálja a

bíróságok indokolási kötelezettségének teljesítését, és tartózkodik attól, hogy jogági dogmatikához tartozó kérdések helytállóságáról, illetve törvényességéről, avagy kizárólag törvényértelmezési problémáról állást foglaljon {lásd például 3427/2020. (XI. 26.) AB végzés, Indokolás [12]; 3430/2022. (X. 21.) AB végzés, Indokolás [19]}.

- [32] Az Alkotmánybíróság gyakorlata következetes abban, hogy az Abtv. 27. §-a alapján a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kiküszöbölésére, s nem a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének, és a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára rendelkezik hatáskörrel {3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]}. „Az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-ában szabályozott hatáskörében eljárva a bírói döntés és az Alaptörvény összhangját biztosítja. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon [...]” {3137/2013. (VII. 2.) AB végzés, Indokolás [9]}
- [33] A fenti gyakorlatára is figyelemmel az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Kúria azon értelmezése, mely szerint devizaalapú fogyasztói kölcsönszerződések esetében kizárt, hogy a fél a szerződés érvénytelenségének megállapítását az érvénytelenség jogkövetkezményeinek alkalmazása nélkül kérje, a DH2. tv. 37. § (1) bekezdése értelmezésével kapcsolatos – a rendesbíróságok hatáskörébe tartozó – szakjogi, törvényességi kérdés. Az Alkotmánybíróság jelen ügyben is hangsúlyozza, hogy a jogszabályok önálló, a konkrét tényállásra vonatkoztatott értelmezése a rendes bíróságok feladata {3120/2012. (VII. 26.) AB határozat, Indokolás [21]}. A hatalommegosztás rendszerében ezért a többi állami szervnek a bíróságok jogértelmezését – különösen, ha az értelmezés a Kúria határozatában jelenik meg – el kell ismernie {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]; lásd még: 3069/2024. (II. 23.) AB végzés, Indokolás [26]}.
- [34] A „[...] tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossgal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon” {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}. Ezzel összhangban az Alkotmánybíróság azt nem vizsgálhatja, hogy az indokolásban megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, csak azt értékelheti, hogy a bíróság a döntésében az eljárásban résztvevő feleknek az ügy érdemi, lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossgal megvizsgálta-e, és értékelő tevékenységéről számot adott-e {lásd hasonlóan: 3159/2018. (V. 16.) AB határozat, Indokolás [31]; Abh., Indokolás [36]}.
- [35] Az indokolt bírói döntéshez való joggal összefüggő panaszellel kapcsolatban az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a jogerős döntés részletesen értékelte az indítványozó érveit. Kifejezetten kitért arra, hogy miért nem fogadta el az indítványozó elévülés nyugvásával kapcsolatos álláspontját az érvénytelenség

jogkövetkezményeinek megállapítása iránti igény tekintetében, s jogszabályi hivatkozással alátámasztva indokolta, hogy miért mellőzte az érvénytelenség megállapítására irányuló kérelem vizsgálatát. A Kúria is tételesen értékelt a felülvizsgálati kérelemben előadott, már az alapügyben is vizsgálat tárgyát képező indítványozói érveket, jogszabályi hivatkozásokat és az EUB gyakorlatát, s ennek során kifejezetten kitért az elévülés nyugvásával kapcsolatos indítványozói érvekre.

[36] Összességében megállapítható, hogy a panasz nem alkotmányossági, hanem törvényességi kérdéseket fogalmaz meg, a bíróság jogértelmezését, jogalkalmazását vonja kritika alá, és a támadott határozatban foglalt döntést magát, illetve annak hátrányos voltát tekinti alapjogi sérelemnek, a döntés Alkotmánybíróság általi megváltoztatása érdekében {vö. pl. 3119/2015. (VII. 2.) AB végzés, Indokolás [21]}. Önmagában azonban az a körülmény, hogy az indítványozó nem ért egyet a bíróságok döntésével és annak indokolásával, nem elégséges érv a támadott döntés alaptörvény-ellenességének alátámasztására {3179/2016. (IX. 26.) AB végzés, Indokolás [15]}.

[37] 5. A kifejtettek alapján az indítvány nem felel meg az Abtv. 26. § (1) bekezdésében és a 27. § (1) bekezdésében, valamint a 29. §-ban meghatározott befogadhatósági feltételeknek, ezért az Alkotmánybíróság az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontja alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdésére is az alkotmányjogi panaszt visszautasította.

Budapest, 2025. április 1.

Dr. Varga Réka s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Juhász Miklós s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
alkotmánybíró